

02120653

Prijevod
Original: engleski

00912271

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

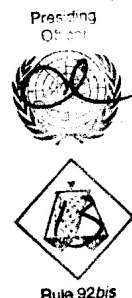
Prezime: Petrović
Ime: Vlado Ime oca: Pero
Nadimak/pseudonim: Pižon Pol: muški ženski
Datum rođenja: 14. maj 1952. Mjesto rođenja: Gornja Komušina Teslić
Nacionalnost: Hrvat Vjeroispovijest: katolik
Jezik/jezici koje govori: hrvatski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih): BCS
Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski
Trenutno zanimanje: nezaposlen Prethodno: policajac
Datum(i) razgovora: 26. mart 1999.
Razgovor(e) vodili: Brigitte St Germain Prevodilac: Ivanka Aničić
Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Brigitte St Germain i Ivanka Aničić

Potpis: /potpisanol

Petrović Vlado

18. 10. 2001.

Brigitte St Germain
Ivanka Aničić

02120654

Prijevod
Original: engleski

IZJAVA SVJEDOKA

00912272

Roden sam u opštini Teslić, a odrastao u selu Žabljak u Tešnju. Tamo sam išao u osnovnu školu. Otac je 1967. promijenio posao pa smo se ponovo vratili u Teslić gdje sam završio srednju školu. Završio sam zanatsku školu. Učio sam za vodoinstalatera, varioca i bravara. Godine 1971. sam otišao u JNA na obavezno služenje vojske. Služio sam u Gornjem Milanovcu, a potom u Beogradu u Centru veze. Bio sam zadužen za održavanje veze za komandanta 1. armije JNA.

U Teslić sam se vratio 1973. godine gdje sam se zaposlio kao bravar u preduzeću 4. septembar. To je bilo metalo-prerađivačko preduzeće. Moj otac je poznao nekoga u policijskoj upravi pa sam uspio da se upišem na jedno od deset otvorenih mjesta za kurs za policajce. Pohađao sam tu školu tri ili četiri mjeseca i dobio odlične ocjene. Zaposlio sam se u policijskoj upravi Teslić u novembru 1973. Vjenčao sam svoju suprugu Anicu 1971. godine, ali smo sada razvedeni. Imam dvije kćeri iz tog braka. Iz policije sam zvanično penzionisan 1989. godine. Često su me pozivali da obavljam dužnosti rezervista jer sam bio komandant specijalne policije i stručnjak za borilačke vještine.

Opština Teslić je brojala oko 1 milion ljudi /kao u originalu/. Pretežno je bila srpska. Bilo je oko 64-65% Srba, a ostalo je bila mješavina Muslimana i Hrvata. Bilo je više Muslimana nego Hrvata. U opštini je postojao priličan broj aktivnih pogona i fabrika. Bilo je preduzeće za preradu drveta zvano "Borja". Postojao je hemijski pogon, dvije metalo-prerađivačke fabrike i fabrika elektronskih aparata za vojne primjene. Svi su dobro saradivali. Većinu rukovodećih mjesta su dijelili Srbi, Muslimani i Hrvati. Ljudi su se družili i dobro se slagali u to vrijeme. Povremeno bi se dogodio neki rijetki incident, psovanja na nacionalističkoj osnovi ili tako nešto, ali u Titovo vrijeme mi bi ih za tu vrstu prekršaja priveli i zatvorili. Jednom prilikom 1986. godine imao sam slučaj jednog mladića koji je narušavao mir u bioskopu. Kad sam ga pretražio našao sam mapu "Velike Srbije". Prostirala se sve do austrijske granice. Bio sam nekako iznenađen. Poznao sam mu roditelje. Podnio sam zvaničan izveštaj svom rukovodiocu, ali nisam nikada saznao šta se s tim dogodilo. Prema tome, moglo bi se reći da je bilo nekoliko ekstremista u kraju.

Prije izbora svi su se dobro slagali. Mnoge političke stranke su vodile predizbornu kampanju u vrijeme izbora. Radio sam na obezbjeđenju Karadžića kad je dolazio u posjetu. Vidio sam ga dva ili tri puta. Dolazio je prije i poslije izbora. Bio je u pratnji Plavšićke, Krajišnika i Koljevića. Osim političkih govora, nisam nikada Karadžića čuo da kaže nešto izvan uobičajenog. Jednom prilikom sam ga čuo kako kaže: "Braćo Srbi, ne brinite, spas dolazi".

Na kraju, kada su prebrojani glasovi, pokazalo se da je SDS pobjedio. Sljedeći ljudi su bili članovi i funkcioneri SDS-a:

Glavni članovi SDS-a su bili Dušan Kuzmanović, "Pop" Savo Knežević, Bogoljub Mišić, a Predrag Markočević je bio komandir policijske uprave. Marinko Đukić je bio policajac koji je kasnije postao načelnik SUP-a. Drugi članovi SDS-a bili su Boro Malivojević, Nedo Kovačević, Đorđo Jelić i Nedo Savić.

00912273

Glavni članovi SDA su bili Fadil Isić (ubijen zajedno sa ženom na početku rata), Numan Isić, Osman Isić i Muharem Iriškić.

U mojoj policijskoj upravi je bio Sabinko Mehmedović koji je postao komandir policijske uprave. Njegova dva pomoćnika su bili Živojin Vukadinović i Mehmet Kopic. Zamjenik je bio Mato Martinović.

Članovi HDZ-a su bili Štefo Masatović, Ivica Čosić i Rajko Katić.

Još nekoliko ekstremista se pojavilo u Tesliću koji su bili članovi SDS-a. To su bili Vlado i Goran Dolić, Dule i Zdravko Jotanović i Momčilo Gotovac. Dule Jotanović je imao neke veze s vojskom. Na kraju je montirao mitraljez na svoju kuću i čuo sam da je postao upravnik zatvoreničkog centra ili zatvora u Pribiniću.

Nakon izbora sljedeći ljudi su imenovani na ove položaje: za predsjednika opštine Teslić imenovan je Nikola Perišić, Srbin. Anto Tabak, Hrvat, postao je predsjednik Izvršnog odbora. Sekretar opštine je bio Sejfudin Topčagić, Musliman.

Odmah nakon izbora dogodile su se mnoge promjene. Ljudi su na poslu i u društvu počeli da se grupišu po nacionalnoj osnovi. Bilo je javnih a i tajnih sastanaka u gradu i okolnim selima. Pratio sam te sastanke na svoju ruku. SDS je imala specijalni klub koji su koristili za sastanke. Svuda su nicali plakati. To su bili plakati predsjednika Miloševića, Karadžića i njegovih saradnika. Jedan od mjesnih vozača autobusa je u svom autobusu imao slike Karadžića i Miloševića. Njemu izgleda nije smetalo što je taj autobus korišten za javni prevoz.

Po gradu su počeli da se pojavljuju grafiti i parole o SDS-u i nacionalnim razlikama. Policija je često pozivana da bi prekinula kafanske tuče pripadnika različitih nacionalnosti. Televizija i novine su u to vrijeme bili prilično pitomi. Prije izbora političke stranke su objavljivale svoje izborne oglase. Nakon izbora bilo je nešto propagande, ali ne mnogo. Ona se u stvari povećala poslije rata.

Policija je uspijevala da reaguje na prijave. U to vrijeme policijska uprava je još uvijek bila nacionalno mješovita. Imali smo službu sa oko 70-80 uniformisanih policajaca. Imali smo i preko 200 rezervnih policajaca. Mada sam zvanično bio penzionisan, često su me pozivali. Često su pozivali policajce u rezervi, bar tako je bilo do aprila 1992, kada su Hrvati i Muslimani isključeni.

Krajem 1991. ili januara 1992. radio sam na jednoj prijavi šverca. Pretresao sam jedno srpsko lice i njegov automobil iz Banje Luke. On je prokomentarisao: "Uskoro ću ja tebe pitati kuda ideš i odakle si". Takođe je rekao nešto u smislu da neću još dugo.

Te zime je održan skup ne-nacionalističkih partija kao što su Reformska stranka i SDP. Oni su pokušali da održe protest ili demonstracije protiv mogućeg rata. Muris

00912274

Hadžihasanović je imao istaknutu ulogu na tom skupu. On je kasnije, kada je rat počeo, uhapšen i pretučen.

Otprilike u to vrijeme vidio sam jednog kolegu koji se zvao Predrag Radulović. On je radio za službu bezbjednosti ili tajnu policiju. Imao je uniformu i automatsko oružje u svom autu. Rekao je da je to za njegovog brata. Pitao sam ga da li će biti problema u kraju. Rekao mi je da neće biti problema, da se samo radi o pozivu za mobilizaciju.

U martu 1992. godine stigao je jedan crni "mercedes" praćen kamionima JNA i vojnicima. JNA je htjela iznijeti vojna dokumenta iz zgrade Teritorijalne odbrane i prenijeti ih u Doboj. Okupila se gomila svijeta. Remzija Jašarević "Bučo", Musliman, je bio najglasniji u iskazivanju svog mišljenja i podsticanju gomile. On je kasnije poginuo u ratu. Među mnoštvom su bili i Hasan, Mujo, Emko Čolić. Oni nisu dozvolili JNA da iznese dokumenta. JNA je otišla. JNA nije iznijela dokumenta ovom prilikom, ali se kasnije vratila, nakon preuzimanja vlasti, i iznijela dokumenta.

U to vrijeme mi se takode moj susjed obratio za savjet u vezi sa oružjem. Rekao mi je da su mu neki stranci iz Banje Luke nudili na prodaju oružje. Ja sam ga savjetovao da to ne čini. Stranci su prodavali oružje samo onim Muslimanima i Hrvatima za koje se znalo da imaju puno novca. [REDACTED]

Jedne noći sam pozvan u kafanu jer je jedan naoružani srpski rezervista po imenu Ilija Janjić "Kapara" prijetio ljudima i tjerao ih iz kafane. Kad sam stigao morao sam u njega uperiti oružje kako bih ga razoružao. Uhapsio sam ga. Smješten je u zatvor da prenoći. Ujutro sam od pretpostavljenog dobio naređenje da ga pustim.

Otprilike u to vrijeme vidio sam poznate kriminalce kako šetaju gradom naoružani automatskim oružjem i odjeveni u maskirne uniforme. Isto tako, svuda je bilo lokalnih srpskih rezervista.

Nedugo zatim napadnuta je policijska uprava. Ja sam bio kod kuće bolestan ali sam hitno pozvan da se javim na posao. Rečeno mi je da se grupa vojnika i poznatih kriminalaca okuplja oko policijske uprave. To se događalo posljednjih nekoliko noći. Te konkretne večeri je bio njihov drugi pokušaj. Vojnici su stajali ispred kafane smještene preko puta policijske stanice. Vidjeli smo ih kako ulaze u zgradu preko puta. Napadači su postavili ručni bacač raketa u potkrovlje direktno preko puta nas i uperili ga prema policijskoj stanici. Ja sam bio nadležan za mlade muslimanske i hrvatske policajce. Ušli smo u zgradu, ali su kriminalci uspjeli da pobjegnu na zadnji izlaz. Zaplijenili smo njihov ručni bacač. Ostavili su i dvije rakete. Mada ih nismo uhvatili, to su bili Sreten Stjepanović, Mišo Čović, Sladan Čović, Brane Miličić i Borislav Bajbić.

Srpska vojska je postavila četiri mitraljeska gnjezda i barikade oko grada. Na nekoliko zgrada je bilo snajperista.

U aprilu 1992. godine, dok je policija još djelovala zajednički, došlo je do jednog incidenta koji se završio raspadom policijske uprave. Pošto su sporovi i incidenti u vezi s oružjem bili u porastu, odlučili smo da pojačamo patrole za kontrolu vozila pa smo pozvali pojačanje iz redova policajaca rezervista. Jedne noći sam bio na dužnosti

Pr. B

00912275

sa još nekolicinom hrvatskih kolega. Jedan od srpskih policajaca, Veselin Stevanović, pokazao je prostom na nas i nazvao nas ustašama. Ja sam ga ignorisao i izašao. Oko 7-8h te večeri, Milenko Stojanović je doveo neke srpske kriminalce. Iste one koji su nekoliko dana ranije pokušali da izvrše napad na policijsku stanicu. To su bili Stjepanović, Čović, Miličić, Bajbić i drugi. Rekao je da će od tog trenutka oni raditi zajedno sa mnom. Odbio sam da radim s njima. Otišao sam. Vratio sam svoj lendrover i rekao im da više neću dolaziti na posao. Onda sam otišao kući. Idućeg dana sam pozvan na sastanak u policijskoj stanici. Prisustvovali su mu predsjednik opštine, inače član SDS-a, policajci iz policijske uprave Banja Luka i načelnici uprave u teslićke policije. Održali su sastanak a onda su nam se obratili. Rečeno nam je da treba da odemo kući. Od tog dana Hrvati i Muslimani više nisu mogli raditi u policijskoj upravi Teslić. Dozvolili su nam da privremeno zadržimo oružje, ali će ga kasnije pokupiti. Rekli su da će srpska policija preuzeti stvari u Tesliću.

U gradu se situacija pogoršavala. Srbi su nametnuli policijski čas. Nije nam bilo dopušteno izlaženje iz kuća između 22.00h i 08.00. U to vrijeme sam se zabavljao sa mojom sadašnjom ženom. Vozio sam je do njenih kola jer je bila jako uplašena i ja nisam htio da ona sama vozi. Zadržao sam svoje vatreno oružje, a imao sam i nož i bombu. Odvezao sam djevojku i zaustavili su me na jednoj od srpskih barikada. Na njoj su bili srpski vojnici u starim uniformama JNA – maskirnim - i policajci. Svi su bili naoružani. Poznavao sam jednog mladog kolegu i počeo sam razgovarati s njim. On mi je pravio probleme zato što sam bio napolju poslije policijskog časa. Ja sam se malo našalio s njim. Jednom drugom Srbinu to nije bilo zabavno pa mi je počeo prijetiti. Nakon verbalne prepirke pretresli su me. Oduzeli su mi oružje. Uložio sam prigovor policiji, ali ništa nije učinjeno u vezi toga.

U opštini Teslić nije bilo vojnih objekata. Najbliža kasarna je bila u Doboju. U blizini Đulića se nalazila jedna mala kasarna, a u Vlajićima je bio poligon za gađanje.

Otprilike na mjesec dana pred početak rata vidio sam kako JNA razmiješta tešku artiljeriju i drugu vojnu opremu po brdima oko Teslića.

Hrvati i Muslimani tog kraja su sve češće istjerivani s posla. Ljudi su se počeli plašiti i pribojavati budućih zbivanja. Neki su pokušali otići kroz šumu i polja.

Mislim da je otprilike u to vrijeme taj kraj nazvan Srpska Autonomna Regija. Srbi su promijenili napise na zgradama u ćirilčne, a promijenili su i neke nazive ulica. Na primjer, moja ulica se zvala Maršala Tita a oni su je preimenovali u Sveti Sava. Koristili su imena srpskih boraca i vojnih junaka.

Otišao sam do komandnog mjesta HVO-a. Priključio sam se hrvatskoj vojsci koja je bila u Komušini. Tamo sam bio oko 15-16 dana kada sam razgovarao sa bratom koji je ostao u Tesliću. On mi je rekao da se vratim kući pošto su stigle Crvene beretke koje su hapsile, tukle i ubijale ljude po gradu.

Crvene beretke su počele uništavati imovinu Muslimana i Hrvata. Razbijali su prozore, palili kuće a takođe su i pljačkali. Rušili su i džamije u gradu i okolnim selima. Mislim da je bilo 5 ili 6 džamija. Takođe su oštetili ili porušili katoličke crkve u opštini.

00912276

Od tog trenutka pa nadalje, nakon preuzimanja vlasti, vidio sam mnogo raznih paravojnih grupa i vojnog osoblja iz Srbije. Bilo je arkanovaca, Sova, Belih orlova, Tigrova, šešeljevaca. Vojnici JNA iz Srbije su bili iz novosadskog korpusa, iz Subotice, Kragujevca i Kraljeva. Prepoznao sam tablice na vozilima.

Bilo mi je potrebno dosta vremena da stignem kući pošto sam morao ići kroz šumu i nekoliko puta sam nailazio na neprijatelja. Uspio sam doći kući 3. juna 1992. godine. Poznao sam neke od Crvenih beretki koje su stigle: Miroslav Pijunović "Piko", koji im je bio vođa, Zoran i Ranko Šljuka iz Doboja, Jovo Popović, koji je bio nogometni sudija, Stojan Đurić i Dobrivoje Čulibrk iz Doboja, te Vaso kome ne znam prezime.

Na dan 4. juna čuo sam strahovitu pucjavu i granatiranje. Srbi su napali muslimanska naselja Stenjak i Gornji Ranković. U tom kraju je bio pružen slab otpor ali su ih Srbi potisnuli. Nisu imali izbora. Bili su potpuno opkoljeni.

Kao krajnji rok za predaju oružja odredili su nam 5. juni 1992. Bio sam kod kuće sa majkom i dvojicom braće. Ispred moje kuće se zaustavio crveni kamionet. To je bilo vozilo iz moje nekadašnje firme. Otprilike 10-15 naoružanih vojnika izašlo je iz vozila da bi mi postavili nekoliko pitanja. Nisu imali kape niti šapke. Neki su nosili bijele opasače. Tukli su me i udarali. Maltretirali su moju majku i udarali i moju braću. Mene su svezali i odvezli u tesličku policijsku stanicu.

Odveli su me u zatvor na pet dana. Držali su me zatvorenog u ćelijama smještenim u zgradi pored policijske stanice. Nekoliko puta su me tukli i napali nepoznati Srbi u civilnom odjelu, policijskim i maskirnim ili vojnim uniformama. Vidio sam i kako odvođe jednog mladića, mislim da se prezivao Kopic "Rambo", ne znam mu ime, iz muslimanskog sela Barić, i svezuju za drvo. Crvene beretke su ga pretukle. Naređenje za to je izdao komandir policije, Predrag Markočević. Kasnije sam čuo da je taj mladić izdahnuo od drugih batina.

Zatim su me odveli u zgradu Teritorijalne odbrane i smjestili u podrum. Tamo su me držali do 15. ili 18. augusta 1992. Kad sam tamo stigao bilo je oko 90 ljudi. Taj broj je kasnije narastao do 200/300 zatvorenika. Vidio sam neke od mjesnih opozicionih političara kada su me tamo doveli. Mnogi su izgledali kao da su bili žestoko napadnuti i pretučeni. Bili su obliveni krvlju.

Jednom prilikom su me izveli i odvezli u policijsku stanicu radi ispitivanja. To je bilo u julu 1992. godine. Tomo Mihajlović "Kuka" je prozvao mene i još dvojicu Muslimana. Udario me je po glavi i leđima svojom palicom najmanje 20 puta. Onda me je udarao kundakom od puške dok nisam pao na zemlju. 6 ili 7 Srba u maskirnim uniformama ušlo je u prostoriju i natjeralo me da se okrenem zidu i naslonim na njega raširenih ruku. Htjeli su da rukama pokazujem srpski znak od tri prsta. Onda su me laktovima i koljenima naizmjenično tukli po leđima i glavi. Onda sam dao izjavu Milanu Nediću. On je bio policajac. Sada je uzimao izjave za komandu Crvenih beretki. Komandant ili vođa Crvenih beretki, Miroslav Pijunović, postavljao je pitanja i udarao me. Marinko Đukić je prijetio da će me ubiti. Pitali su me za bombe. Na kraju sam dao izjavu. Onda sam vraćen u zgradu Teritorijalne odbrane i ponovo zatvoren.

00912277

Jednom me je Nebojša "Srbo", nepoznatog mi prezimena, tako pretukao olovnom cijevi da devetnaest dana nisam mogao izaći iz logora. Za to vrijeme je doveden jedan mladić po imenu Samir ili Amir Karabegović. I njega je Srbo pretukao. Udarao ga je po glavi, leđima i grudima dok se nije srušio. Tokom noći je dobio konvulzije a ujutro smo ga zatekli mrtvog. On je kasnije sahranjen na tesličkom groblju.

Sljedeći ljudi su nestali iz logora Teritorijalne odbrane. Čuo sam da su ubijeni i zakopani na planini Borja blizu Motela. Zvali su se Mirsad Giljić, Rasim Galijašević, Boro Pastuhović, Kopić kome ne znam ime i Viktor Glancer. Znam jednog dobrog Srbina, zove se Predrag Radulović, koji sada živi u Banjoj Luci. On sada piše knjigu o tome šta se stvarno dogodilo u Tesliću. On vam može reći gdje su oni tačno bili sahranjeni i kako su ubijeni. Iz Teslića je nestalo između 70 i 160 ljudi.

Sa mnom u logoru je bilo još nekoliko uglednih ljudi koji su takođe bili na meti i tučeni nekoliko mjeseci. To su Stipo Ćosić, mjesni rukovodilac, Sunija Ahmetašević, geometarski stručnjak, Drago Frank, javni tužilac, Ašir Kopić, opštinski inspektor i Sabinko Mehmedović, on je sada šef državne bezbjednosti u Tešnju. On je za vrijeme rata bio policajac u Tesliću.

Onda smo pušteni iz logora TO i dozvolili su nam da odemo kući. Prvi put sam bio na slobodi oko 15 dana.

Poslije toga su me natjerali da se javim u školu "Mladost" da obavljam prinudni rad za Srbe. Stražari su nas s vremena na vrijeme maltretirali i napadali. Bilo nam je dozvoljeno da nam od kuće donose hranu. Zatvarani smo i puštani po 7-8 dana. Kada smo bili vani skrivali smo se i pokušavali da brinemo o svojim porodicama.

Dok smo bili u logoru ili zatvorskom objektu bili smo prisiljeni da se javljamo na konkretne radne zadatke. Ja sam zajedno sa drugima morao da čistim ulice, siječem drva, kopam rovove, a slali su nas i na liniju fronta i koristili kao živi štit. Protivnička strana je pucala na nas dok smo kopali rovove.

Na dan 14. septembra u moju kuću je došla grupa kriminalaca i pokušala da me ubije. Žena i ja smo bili u krevetu kada sam čuo Sladana i Slavišu Ćovića i Ratka Jelića kako međusobno razgovaraju prijeteći nam. Žena i ja smo iskočili sa balkona ispred kuće i potrčali u polja. Sakrili smo se kod susjeda. Podmetnuli su vatru i zapalili mi kuću. Izgorjela je do temelja.

Žena i ja smo tada odlučili iseliti se. Idućeg dana sam se dogovorio da pokušamo pobjeći. Imao sam jednog prijatelja Srbina koji mi je pomogao. Zove se Bogosav Panić. On mi je pomogao ispuniti obrazac za razmjenu moje imovine za njegovu porodičnu imovinu u Hrvatskoj. To je bio lažni dogovor. Panić je onda pomogao meni i još dvojici Hrvata. Odvezao nas je iz tog kraja. Moja nevjenčana žena nije mogla poći tog puta jer joj je pasoš izgorio u kući. Uspjeli smo stići na sigurno ali smo nakratko zadržani i šikanirani u Doboju. Kad su nas konačno pustili, otputovao sam preko Mađarske za Hrvatsku.

U Hrvatsku sam konačno stigao 19. septembra 1992. godine. Moja nevjenčana žena mi se pridružila u januaru 1993. Onda smo oboje otputovali u Njemačku 23. marta 1993.

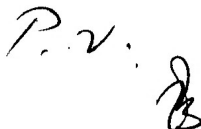
02120660

Prijevod
Original: engleski

00912278

U Žabljak sam se vratio 1996. da posjetim djecu i porodicu. U Teslić se nisam uspio vratiti od završetka rata.

/rukom dodano:/ Brigitti StGermain sam dao kopiju krivične prijave u vezi požara na mojoj kući, kao i kopiju obrasca za razmjenu. /potpisano: Vlado Petrović/

P.v.

Presiding
Officer

16

Rule 02B15

02120661

Prijevod
Original: engleski

00912279

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/
Petrović Vlado 18.10.2001.g.
Datum: 25. mart 1999.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ivanka Aničić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa hrvatskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na hrvatski jezik.
- 2) Vlado Petrović mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na hrvatski jezik u prisustvu Vlade Petrovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Vlado Petrović je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 25. mart 1999.
Potpis: /potpisano/

Ivanka Aničić

Presiding
Officer

Rule 92bis